

Tirsdag 11.12.1934 seilte passasjerskipet "Duchess of Richmond" fra Montreal med kurs for England. Ombord var den norske bokseren Sigurd Høiseth fra Skien, (bedre kjent som "Battling Sig Tracey") en ung mann ved navn Eddie Wenstøb fra byen Viking i Alberta, Kanada, samt deres manager Michael Kaplansky.

Da de ankom Liverpool ble Høiseth nektet innreise til England mens de kanadiske borgere, Wenstøb og Kaplansky, fritt fikk reise inn. Høiseth satt da kursen mot Gøteborg for å prate med en promotor og ble der et par uker før han vendte hjem til Norge, hvor Wenstøb og Kaplansky snart fulgte etter.

I motsetning til Wenstøb, som hadde mesteparten av sin karriere foran seg, var Sigurd Høiseth, som hadde blitt proff 8 år tidligere, en veteran med over 100 profesjonelle kamper.

Etter et vellykket kretsmeesterskap i Drammen i 1926 pakket han kofferten 26. mai og bega seg over atlanten til Kanada med skipet Stavangerfjord. Der bosatte han seg i Winnipeg og bega seg inn i profesjonistenes rekke. Bak ham lå en amatørkarriere med kun 3 tap på 76 kamper for Odd Skien.

Om Høiseth visste at karrieren gikk mot slutten da han vendte hjem, ga han ingen uttrykk for det. Til Aftenposten uttalte han at han gjerne ville bokse 100 kamper til. Og aller helst ville han sikre seg en kamp mot Edgar Normann på en hjemlig arena.

Høiseth mot Normann ble aldri noe av. Hans eneste og siste kamp etter hjemkomsten ble mot Al Bourke (en av de britiske øyers ledende mellomvektene) den 11. mars 1935 et tapte etter 8 runder på poeng.

pag

En lang berg- og dalbane av en karriere var over.

Høiseth hadde møtt flere toppmenn i mellomvekt og lett tungvekt og bydd på så harde kamper at bla. mellomvekts "contenderen" Ben Jeby som delvis var anerkjent som verdensmester, avsto ett hvert forslag om å klatre i ringen med Høiseth igjen. Den tettbygde Høiseth var kjent som en "jernkjeve", som i tiden hvor 4oz hansker var vanlig, aldri hadde blitt telt ut.

Han hadde også blitt vest-kanadisk mester i mellomvekt og lett tungvekt.

Høiseth bokset også i U.S.A mellom 1930 og høsten 1931, men arbeidsvisumet hans gikk ut og han ble deportert. Etter en kort ferie hjemme i Norge vendte han tilbake til Kanada. Der fikk han den ærefulle oppgaven å coache Kanadas olympiske bokselag til OL i 1932.

Om dette oppdraget var grunnen til at han etter karrieren var slutt i 1935, fikk jobben som trener i Telemark boksekrets og siden på 40 tallet som forbunds trener, vet man ikke. Men at han var en populær og respektert mann her hjemme og i Kanada er det liten tvil om.

Han jobbet de siste årene før pensjon som distriktleder for aftenposten i Skien.

Kopiert fra Boksebloggen Lagt inn av Remy Damlien